

АНАРХИЯ НА ТРИ МОРЕТА

© Йордан Свеженов, *автор*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2014

ISBN: 978-954-28-1628-7

ЙОРДАН СВЕЖЕНОВ

АНАРХИЯ НА ТРИ МОРЕТА

*Всяка прилика и разлика с действителни лица, места
и събития е пълно съвпадение.*

*На всички добри хора, станали жертва на измамници,
които никога няма да бъдат заловени...*

Пролог

Средата на май 2013 г.

– Касичка, дръж! Лапай, Касичка! – лейтенант Търмъков обра със зъби последната жила от ребърцето и го метна на овчарката. – Яж, моето момче!

Кучето подуши костта и погледна граничаря с поглед, в който се четеше въпроса: „А защо не ми остави и малко мръвка?“

– Без да се глезиш! – навъси се военният. – Някои хора в близкото село не са подушвали кокал с месеци. А и да подушат, нямат с какво да го сдъвчат. А ти виж какви хубави зъбки имаш, а пък се дърпаш. Не знаеш какво губиш. Яж, моето момче! Добро куче-касичка, добро!

Всъщност по паспорт животното се казваше Сакар Седми. Беше отгледано по специални правила и обучено много старателно за граничарско куче, което да помага при охраната на югоизточната граница на Република България. Лейтенант Васил Търмъков обаче обичаше да го нарича Касичка, защото кучето му помагаше да си докарва солидни допълнителни доходи.

Обонянието на четирикракия звяр беше изключително. Сякаш усещаше нелегалните имигранти още докато пиеха кафето си край Босфора и крояха пъклени планове. Освен това Касичка надушваше и забранените неща, които подчинените на Търмъков се опитваха да внесат в поделението. А в поделението лейтенантът беше забранил всичко – от цигарите до преносимите компютри. Това особено много тормозеше новобранците-граничари, пратени от София, за да запушват дупки в системата.

– Искаш ли да хапнеш още? Чакай, сега ще ти оберат още едно ребърце.

Васил извади ножа си, избърса го във влажния панталон, отрязва дебело парче от свинските пушени гърди, които беше увил в смачкана найлонова торбичка, и започна да дъвче месото, мляскайки от удоволствие. Щеше да осмуче и това ребро и да запали една цигара за затегач.

Това, че беше забранил цигарите, не означаваше, че на територията на поделението и на заставата не се пушеше. Просто беше извън закона да използваш цигари, които Търмъков не бе лицензирал. Беше забранено да използваш порнографски материали, които Търмъков не бе лицензирал. Обхват за мобилните телефони нямаше. Нямаше и интернет. Нямаше и живи жени поне на три-четири часа път пеш. А беше извън закона да ходиш да ги търсиш по-надалеч. Законът се пишеше от лейтенант Търмъков. И в него се казваше, че нямаш право да се оплакваш.

Липсата на отдушници и на комуникация с външния свят изпълваше ежедневието на младите граничари с много напрежение. Васил Търмъков, разбира се, предлагаше отдушници за това напрежение срещу скромно заплащане, защото никой не искаше неулегнали момчета с автомати да се напругат прекалено.

Кабинетът на лейтенанта бе своеобразна лавка на територията на забутаното поделение. И беше лавка-монополист. Вътре се продаваха некачествени цигари с поне двеста процента надценка, вафли, ароматизирана тоалетна хартия и бледорозово безалкохолно в пластмасови бутилки без етикет, което от допълнителното разреждане беше изгубило вкуса и газировката си. Имаше и „лицензирани“ порнографски материали, които Търмъков рисуваше собственоръчно и даваше под наем за левче на час. Поради насъбиращото се в младежите напрежение, никой не ги вземаше за повече от час. А тези, които нямаха пари, в един момент започваха да се възбуждат и от ароматизираната тоалетна хартия.

Васил много се гордееше с рисунките си на голата Памела Андерсън и на поп-фолк певицата Камелия, въпреки че в очите на безпристрастния критик и двете приличаха най-вече на нещо средно между повреден пясъчен часовник и Станка Златева.

– На, Касичка, лапай!

Търмъков метна оглозганото ребро към кучето. На офицера не му пукаше, че нарича мъжко животно с женско име. След толкова месеци на заставата човек започваше да нарича с галовни женски имена дори дървената закачалка в коридора. Не му пукаше и че кучето стои на дъжда, докато той се беше сврял под жалка пародия на заслон, сглобен от криви клони, прогнили летви и съдран полиетилен, под който беше запалил малък огън като начинаещ скаут. Родината можеше да си позволи само толкова. Лявата кубинка на лейтенанта упорито се пълнеше с вода, а найлоновият плик, с който беше увил крака си вътре, започваше да пропуска. Васил извади пакета цигари, изхаби десетина клечки от овлажнелия кибрит, докато запали омачкания фас, и се загледа в подчиненото си животно.

Сакар Седми дори не беше погледнал кокала. Ушите му се бяха наострили, от гърлото му се чуваше съвсем тихо ръмже-

не, а очите му шареха по граничната бразда някъде отвъд завесата от мрак и ситен дъжд. Явно идваха.

– Тихо, Касичка, мирно! Не плаши стоката! – изкомандва лейтенантът и опъна здраво от цигарата. После провери дали носи още найлонови торбички в джоба си. Щяха да му трябват, за да прибере парите.

Видя колоната след няколко минути. Превити, дрипави, изнемощели хора, пыплеши по калната пътека по двама, по трима. Струваха му се едновременно смешни и жалки. Шарено стадо, облечено с разръфани дрипи, стари жилетки, ризи, за чиито цветове можеше само да гадаеш, фалшиви фланелки на „Барселона“, шити в някой турски гараж, пробити анцузи или пуловери, които не бяха по мярка. Напред вървяха няколко мъже, мъкнещи тежки сакове на рамене. После идваха група забрадени жени, носещи на ръце по едно-две деца. Някои от по-големите малчугани шляпаха по джапанки в калта, а две от децата дори нямаха обувки. А отзад...

Веждите на Васил се свъсиха. Отзад изникнаха двама души, които не пасваха на групата от бежанци. Вървяха с колоната, ала някак се отличаваха. Не много, но достатъчно за професионалното око на военния. Дали обувките им бяха нови? Или защото имаха якета с качулки?

Не. Когато приближиха съвсем, Търмъков схвана. Разликата беше в очите им. Очите на останалите бежанци бяха очи на стадо. А очите на тези двамата бяха очи на вълци. На външен вид двамата мъже бяха мургави колкото останалите и с подобни черти на лицето. Но в главите им се въртеше нещо различно.

– Стой!

Лейтенантът махна на групата. Първите сирийци спряха притеснено пред заслона. Задните в колоната се свиха близо до предните, за да се чувстват по-сигурни. Търмъков все още зяпаше двамата в края, когато от тъмнината изникна турският граничар.

– Мерхаба, аркадаш! – поздрави вяло Васил, без да излиза от заслона си. После продължи на български. И двамата униформени разбираха езика на колегата си, но всеки говореше на своя. – Имат ли документи?

– На кого му пука дали имат документи? – ухили се мустакатият комшия. – Имат нещо по-важно. Пари!

Турчинът махна на двамата мъже в края на колоната и единият от тях се приближи с пачка от различни по стойност банкноти евро. Лейтенант Търмъков погледна за миг купчината пари и мозъкът му веднага отчете тяхната стойност като машина за броене на банкноти. После назова цената.

Без да пророни и дума, бежанецът отдели нужните копюри и ги бутна в ръката на граничаря. Васил се ухили. Ето защо тези мъже му изглеждаха различни. Те бяха касиерите. Това умозаключение го успокои, макар че трябваше да стори точно обратното.

– Я дай още петдесет евро! – лейтенантът се пресегна и сграбчи още една банкнота. После се изкиска. – Нощна тарифа. Малко по-скъпо е! Хайде, бягайте нагоре! Там ви чака камион директно за София. Дано да са ви останали пари да платите и на шофьора!

Турският граничар преведе на групата, която продължи изморения си ход нататък и скоро се скри в тъмнината на север. След около километър щеше да ги чака стара газка, собственост на приятел на Търмъков. Щеше да им прибере останалите пари, да ги закара най-много до Хасково, да ги излъже, че това е София и да ги зареже там. Е, сигурно щеше да се наложи и малко да бутнат камиона през калта, за да може старата машина да запали. Лейтенантът сви рамене. Не беше мило посрещане, но беше по-добре, отколкото да ваят бомби над главите им, нали?

Васил разгъна пачката, отброи половината и я подаде на турчина, който продължаваше да се мокри пред заслона.

– А, не! – вдигна ръце комшията. – Аз моето съм си го взел.

– Ти си знаеш, аркадаш, не знаеш какво губиш! – усмихна се българинът и прибра парите в найлонов плик.

После извади едно пушено ребро и го предложи на колегата си:

– Ял ли си?

– Пуешко ли е? – ококори се турчинът.

– Не. Свинско.

– А, не! – онзи пак вдигна ръце. – Не мога!

– Ти си знаеш, аркадаш, не знаеш какво губиш! – повтори Търмъков, захапа месото и проследи с поглед как турският униформен се отдалечава тихо към своята страна.

После пазителят на границите на Република България пак погледна към парите в найлоновата торбичка. Още година с този темп на търговия и щеше да довърши триетажната си къща с басейн в двора и широк гараж за двата джипа.

– Не се кахъри, Касичка! – подвикна той на кучето, което седеше мрачно встрани и гледаше шефа си с обвинителен поглед. – И на теб ще вдигна хубава къщичка с кучешко басейнче отпред, в което да гризеш гумени кокали на стари години.

Лейтенантът се разсмя на собствената си шега, бутна плика с парите в панталона и потупа влажния джоб, все едно в него държеше ключовете за Райските порти. Чувстваше се като един регионален Свети Петър, който се разпорежда с вратата на Европа. Нямахме ни най-малка представа, че токущо пусна през тази врата част от хората, които планираха да ударят лошо страната му.

1

Около три месеца по-късно.

Сряда

Коджа Юсуф Кръчмаря беше попритворил кепенците на хоремага, надничаше между тях с присвити очи, въртящи се любопитно изпод рунтави вежди, провиснали като клоните на изоставеното щъркелово гнездо в центъра на мегдана, и стискаше стара кремъклийка, която сигурно помнеше боевете на Шипка. На масата зад него бай Кольо Кмета скубеше побелелите си коси и ронеше тежки сълзи в стъкленото бурканче от майонеза, което играеше роля на чаша.

– Недей бе, бай Кольо! – въздъхна срещу него Осман Тракториста и пъкна палците си в сезала, който заместваше колана на пробитите дочени панталони. – Недей да плачеш, че сълзите ти разреждат ракията! Ще стане на нищо.

– Аз съм станал на нищо! – изхлипа кметът и нова струйка сълзи и сополи се стекоха в бурканчето с гроздовата. – Откъде ще намеря десет хиляди лева, а?

– Абе, бай Кольо, някаква измама е това, казвам ти! – изръмжа Коджа Юсуф и продължи да оглежда двора. – Някой те лъже и сигурно дебне да ни нападне.

– Не е измама бе, Юско! – беловласият старец се тресе-ше от мъка. – Нали чух Марийка по телефона – същата беше! Каза ми – дядо, така и така, помагай! Блъснах едно момче! Събери парите и ела да ме освободиш от ареста!

– Тя чия дъщеря беше? – изсумтя Бомбаджи Ганчо и се поглади по голото теме.

– Че помня ли? – подсмръкна Бой Кольо. – Не е на Станка, дете замина за Германия, защото тя се ожени за някакъв черен араб и ги народи едни кафеве, не ти е работа. Не е на синовете ми от Пловдивско, защото техните са си по оня край. Не е и дете на чехкините, дете ги бях заплодил навремето, когато работех по курортите. Нямах време да я питам, Ганчо, толкова се уплаших!

И кметът зариди наново.

Бай Кольо беше ранима душа, но беше и много справедлив човек. Затова го обичаха и българите в селото, и турците. И затова си го бяха избрали за пожизнен кмет. Случеше ли се например селянин да се оплаче, че магданозът му е изкълван от кокошките на комшията, бай Кольо отсичаше мъдро: „Ти сега ще си береш от магданоза на комшията, а той ще даде една кокошка да я гилотинираме за наказание и да я изядем всички в кръчмата със солчица и червен пипер!“ Ако някой пък искаше да си открадне пет щайги круши от градината на кметството, бай Кольо казваше: „Открадни си десет щайги, ама после занеси по един компот от круши във всяка къща в селото!“ И всички бяха доволни.

Но прекалената доброта на кмета му играеше лоши шеги още от едно време, когато работеше като гинеколог в града. Колкото нежна душа имаше младият Кольо Гинеколога, толкова нежно пипаха и ръцете му. И много булки оставаха доволни-предоволни от прегледите, та чак ходеха да повторят и да потретят, даже без да е необходимо. А докторът, нали беше благ човек, на никоя не можеше да откаже. Така си оста-

на стар ерген с поне стотина знайни и незнайни дечурлига по цялата земя.

– Значи, бай Кольо, ти не я помниш коя е, ама искаш да събереш десет хиляди лева, за да я измъкнеш от ареста, щото убила човек?

– Ама без да иска го е бутнала момчето! – ревна още по-силно старецът. – Така каза полицаят, дето ми се обади по телефона. Пък и как да я оставя Марийка да гние в зандана? Аз винаги съм помагал на внучетата си, нищо че им изгубих броя!

Наистина беше така. През годините се появяваха какви ли не жени. Идваха за малко, припомняха на Бай Кольо някоя стара случка, казваха му „това дете е твое“ и той помагаше с каквото може. На едно ще даде двайсет лева за джобни, на друго – буркан туршия за зимата. На един момък даже подари старото си жигули, защото вече нямаше сили да го поддържа. После взе да помага и на внучетата. Тук прати десетина лева за Коледа, там чувал с лук. Те пък му пращаха картички. Като започнеш от Сливенските минерални бани и стигнеш до Нова Зеландия. Как да ги остави?

– Някаква измама е това – продължаваше да настоява Коджа Юсуф Кръчмаря. – Нещо искат да те прецакат, щото не се пишеш към никоя партия!

– Не е измама бе, Юско! – повтаряше кметът. – Чух я съвсем ясно – дядо, така и така. Помня тоя глас. Обясни ми момичето на кой светофар е блъснала човека във Варна. Ама откъде да взема аз десет хиляди лева?

В забутаното из Делиормана село сигурно бяха чували по новините за телефонни измами, но им бяха обърнали толкова внимание, колкото и на ревютата за висша мода. Вярвах, че може да им се случи на тях, колкото и че може да кацнат извънземни на мегдана и да опънат сергия за захарен памук. Вероятно съществуваха и такива неща, но никой от старците

не можеше да си ги представи наистина. Както не можеха да си представят и десет хиляди лева закуп.

– В касата на кметството не остана ли нещо? – изпъшка Осман Тракториста.

– Един паяк и две паяжини – изхленчи бай Кольо. – Нали поправяхме водопровода на селото миналото лято? Оттогава е празна. Вътре подслоних славейчето със счупеното крило, дето падна от прасковата на Айхан Шушляка.

– Ами звънни на Местан да се запишеш в неговата партия, може да даде някой лев. Той ги има на бали.

– Не му пука на Местана за нас, Османе – изпъшка Коджа Юсуф, – нито на бате ти Бойко, нито на бай ти Тошо му пукаше за нас. Тука са ни зарязали и Исуса, и Аллаха. От сиромаси като нас и Буда ще избяга даже. Никой пръста си няма да помръдне за бедняка.

– А ти, Юско, нямаш ли някой лев в чекмеджето?

– Искаш ли да видиш какво има там? – кръчмарят прекоси салона на хоремага с тежки крачки, измъкна с един замах чекмеджето и го тръшна на плота. – Една вехта тетрадка с вашите вересии. Това имам.

– Лошо!

Бомбаджи Ганчо наду замислен смачкана найлонова торбичка и я пукна с един замах. Всички подскочиха от гърмежа, а кръчмарят избоботи ядосано:

– Стига бе, Ганчо! Да не искаш, без да искам, да стрелна с пушката в джигера ти и после и за тебе да събираме десет хиляди лева за операция!

Коджа Юсуф плю в пазвата си и натисна някакъв кръгъл бутон до плота. Изпод тезгяха се чу задавено пърпорене, вдигна се облак дим и малък двигател взе да бръмчи измъчено. Този двигател беше вързан към помпа, която засмука ракия от бъчвата в мазето и започна да я изсипва през тънък маркуч в голям буркан за туршия. Щом бурканът се напълни

до ръба, кръчмарят спря помпата и смело надигна ракията, за да се успокои.

Понякога хората питаха:

– Коджа Юсуф, ти нали си турчин, бе?

– Да ви приличам на китаец? – отговаряше кръчмарят.

– Е, като си турчин, защо пиеш ракия?

Тогава Юсуф разказваше следната история:

„Когато бях млад, отидох да работя по кръчмите на морето. И се върнах много объркан. Веднага отидох при ходжата и го попитах: „Ходжа, абе по това море пълно с жени – българки, рускини, чехкини – аз... мога ли да гледам?“ Ходжата отвърна: „Всевишният дал ли ти е очи? Дал ти е. Значи може да гледаш!“ „Ама тези жени... те едни млади и едни разголени, само по бански. Аз мога ли да гледам?“ „Всевишният дал ли ти е очи? Значи може да гледаш!“ Аз обаче все се притеснявах: „Ама те, тези жени... някои от тях са без горница бе, ходжа! Тях мога ли да гледам?“ „Може бе, Юсуф, Всевишният шом ти е дал очи, може да гледаш.“ Накрая го питах: „Добре бе, ходжа, а какво не може да гледам?“ А той ми вика: „Там, дето заваряват с електрожен, ей там не може да гледаш!“ Та затова, понеже Всевишният ми е дал очи да гледам, аз виждам много неща, които ме тревожат. Затова Всевишният ми е дал и тая уста, и тая ракия, за да се успокоявам от това, което виждам. А това шкембе ми го е дал, че да събирам повечко пиене и да ми е по-спокойно на душата! Друг въпрос е, както съм ви казал неведнъж, че лично за нас тука, забравени на село, не му пука нито на Всевишния, нито на Христос, нито на Кришна. Ние сме боклукът, дето обществото го изритва тихо зад вратата, за да не мърси гледката!“

Дебелият кръчмар отново надигна буркана.

– И какво се разбрахте последно? – осмели се да попита Осман Тракториста насред мълчанието.

– Ще се обадят утре по същото време – изживри кметът.

– Ще се обадят значи – изпухтя Коджа Юсуф и тръшна на плота преполовения буркан. – Хрумна ми нещо!

На едно много по-горешо място Карим отпи с доволно сърбане от кафето, избърса мустака си и отново впери поглед в отсрещната будка, скрита зад въжета с шарени боксерки за пет евро, тънки шалове, кутии с локум и гравирани чинии. Откакто пуснаха западните туристи в тази част на града, улиците се бяха превърнали в хаотичен битак. Още по-добре!

Към масата се приближи друг млад мъж с гъста брада, поздрави и седна. Карим махна на сервитьора да донесе още едно кафе, отпи от лимонадата, оригна се, прогони пет-шест мухи, които искаха да споделят напитката му, и продължи да наблюдава сергията. Започваше да напича здраво и скоро немаше да може да се диша от жега.

Не бяха изминали и петнадесет минути, когато от фургона на граничната полиция се измъкна униформен служител с лека черна чанта, протегна се, без да бърза, опипа джобовете си, извади цигари, но не намери запалка. Затова килна фуражката си на една страна и се упъти към близката лавка. Шмугна се вътре и шом излезе обратно на улицата, в ръката му вече димеше папирос. Дори и най-опитното око трудно щеше да забележи, че чантата му е малко поизпразнена.

Карим изчака още пет минути. После се надигна, взе шарената си торбичка и подметна на спътника си:

– Анас, чакай ме тука! Ще ида да си взема кибрит!

Прекося улицата с небрежна крачка и се шмугна в същото павилионче. Не се забави повече от половин минута. Когато се върна на масата, очите му светеха доволни.

– Взел ли ги?

– Взех ги – говорех на турски, за да не се различават от околните. – Всичко върви по план.

Карим надигна доволен чашката си и пак сръбна звучно от кафето:

– Среща с останалите точно на обяд!

На около стотина километра на югоизток от масата на Карим руският кораб „Приазовье“ пореше вяло водите на Средиземно море, обикаляйки на разумно разстояние от американския флот. Съдът приличаше на риболовен кораб, върху който бяха издути няколко странни балона. Беше старо корито, строено в края на осемдесетте години в полска корабостроителница в Гданск, нямаше страховити оръдия и – въобще – не изглеждаше като нещо, от което янките трябваше да се страхуват.

На предната част на палубата му се беше излегнал мичман Степан Чичерин и показваше мускулестото си тяло на досадните чайки, които следваха кораба. Слънчевите бани бяха любимото занимание на мичмана в свободното му време, защото в родния Перм можеше само да си мечтае за такива температури. Не се притесняваше, че ще изгори. Имаше достатъчно растителност по тялото, която го пазеше, подобно на крем с висок защитен фактор.

Чичерин беше затворил очи и си представяше, че до него лежат всички момичета от списанията в каютата, чиито страници вече лепнеха от многократното използване, когато над главата му се спусна сянка.

„Облаци в средата на август?“ – изпъшка учудено наум мичманът и недоволно отвори пълните си с гурели очи.

– Стъопа, спиш ли?

Над Чичерин не бяха надвиснали облаци, а пъпчивото лице на корабния помощник-готвач Иванушка.

– Не спя, глупчо!

– Стъопа, не сме ли много близо до американците?

Още по-пъпчивата ръка на хилавия като скелет руснак се стрелна на запад, където на хоризонта се виждаше силует на разрушител. Чичерин надигна глава, примижа и избуча:

– И к'во?

– Стъопа, американците могат ли да ни надупчат задниците?

На мичмана много му се искаше да изгони досадника и да продължи да се припича тихичко на слънце, но сърце не му даваше. Двамата седяха на един чин в училище и имаха едни и същи мечти да плават по целия свят. Но генетично наследената простоватост на Иванушка не му позволи да стане нещо повече от белач на картофи и мияч на чинии.

Чичерин се прозя, седна малко по-удобно и поясни:

– Ако поискат, ще ни ги надупчат. Имат нови и модерни кораби, пълни с ракети.

– А, Стъопа, тогава ние какво правим тука?

– Слушаме.

– Какво слушаме?

– Слушаме какво правят американците. Виждаш ли всичките тези антени?

Ръката на Степан очерта окръжност над постройките на кораба. Главата на Иванушка опита да проследи окръжността, като заплашваше да се откъсне всеки момент от тялото заради сложните движения.

– Балоните ли?

– Да. Вътре в балоните и тези, дето стърчат навсякъде наколо.

– Аха.

– Този кораб, Иванушка – заговори с по-тих и загадъчен глас мичманът, – е натъпкан с най-модерната разузнавателна апаратура. Изглеждаме абсолютно безопасни, обаче можем да разберем всичко, което правят американците. Още преди да са пръднали, ние ще чуем газовете, които къркорят в коремите

им! Разбираш ли? Можем дори да чуем всичко, което си мислят американците. Или не. Да разберем какво ще си помислят американците половин час преди да им е хрумнало да си го помислят.

– Наистина ли, Стъопа? – ахна Иванушка и още две пъпки се появиха на лицето му от възхищение.

– Е, преувеличавам малко – призна си Чичерин. – Обаче принципът, общо взето, е този. Американците са домъкнали тука много ракети „Томахоук“. Обаче още като започнат да ги подготвят за изстрелване, ние ще разберем трийсет минути преди изстрелването. Ще кажем на сирийците и те ще ги свалят. Ясно ли ти е?

– Ехаа! – Иванушка плясна с ръце. – А ние защо сме приятели на сирийците?

– Защото – намигна Степан – си купуват оръжие от нас. Иначе не ни пука за тях. Обаче не трябва да позволяваме да станат приятели на американците, защото ще си купуват оръжие от тях и ние ще загубим. Всичко е търговия, Иванушка, на никого не му дреме за хората, важно е да се въртят парите.

– А американците защо не ни надупчат задниците, за да не ги слушаме кога ще пръднат?

– Защото ако ни надупчат, ще започне война, глупчо. Директна война между американци и руснаци. Война, която никой от страните не може да спечели. И война, от която никой няма да спечели пари. А американците не обичат да губят пари. Затова нямат интерес да се сбият с нас директно. Затова го правят в Египет, Либия, Сирия.

– Колко си умен, Стъопа! – прегърна го приятелят му. – Затова ти стана мичман, а аз – готвач. Благодаря ти! Сега ще беля картофи, без да ми треперят ръцете.

Иванушка изприпка обратно нагоре към корабната кухня, а Степан се загледа към силуета на хоризонта. Надяваше се колегите му никога да не чуят това, за което бяха дошли да

слухтят – а именно – зареждането на ракетите „Томахоук“. Не можеше и да предположи колко скоро щяха да се променят нещата.

Иподякон Онуфрий шерна снимката, на която позираше само по жезъл и трънен венец, и под нея веднага се появи надпис „Баба Гуси харесва това“. Божият човек се отпусна назад в стола си, лапна още едно от розовите хапчета и го прокара с Фанта-портокал, за да не залепне някъде по хранопровода. Не можа да разбере колко време бе минало, когато музиката от касетофона на параклиса започна да му се струва четириизмерна и да се излива на розово-жълти вълни наоколо. Онуфрий погледна часовника си, но стрелките му се въртяха с бясна скорост, въпреки че беше с електронен циферблат. Отказа се и върна поглед към лаптопа. Замахна и за около половин час преплува в стил бъттерфлай разстоянието до бюрото, отдалечено на не повече от половин метър. После успя да напипа мишката и да пусне последния изтеглен епизод на „Скуби Ду“. Ужасно анимационно! Тъпото куче не спираше да мърда по екрана и иподяконът не успяваше да му нарисова с перманентен маркер маска като на Зоро.

Съмнение загложди Негово Боголюбие. Беше сигурен, че е пуснал касетка на фолк-певицата Глория от най-ранния ѝ период, а виждаше песента „Тих Бял Дунав“. Точно така, виждаше я. Ето, Христо Ботев слезе от кораба „Радецки“, пое пеш по розово-жълтите вълни като същински Ной... не, Аврам... не, Исус ли вървеше по водата? Трябваше да си припомни тази част. А зад Ботев, вместо група четници, се задаваше една баба с две торби зарзават. Не, бабата май беше истинска.

Онуфрий се сепна, разтърси глава, за да прогни наркотичните видения, и с мъка успя да превключи касетофона на втората касета. Из храма тъкмо навреме зазвучаха тихи църковни псалми. Възрастната женица остави зеленчуците отвън, влезе

боязливо, целуна ръката на духовника, купи си една свещичка за десет стотинки и се шмугна навътре, за да я запали.

Според законите на църквата иподяконът нямаше право да служи самостоятелно в Божи храм. Никой от хората, които идваха тук обаче, не знаеше това. А на човека, който вдигна малкия параклис, не му пукаше. Той го бе създал с друга цел и низшият служител, който не беше съвсем с всички си, му вършеше идеална работа. Дори някой ден Онуфрий да се разприказваше за нещата, които се случваха наоколо, никой нямаше да му повярва. Пък и кой щеше да тършува из храм? И то работещ храм!

Параклисът се намирал на северния склон на град Варна, съвсем близо до село Каменар. Не го посещаваха много хора. Няколко баби, които бяха твърде болни, за да слизат на църква до града, както и някой друг циганин, който държеше да осветят огромния кръст на гърдите му, позлатен с материала от зъбите на починалия му прадядо.

Иподяконът усети зверски глад. Приблужи се до бабата, прекъсна я наред молитвата ѝ и изсумтя:

– Мръдни малко!

Под сащисания поглед на женицата той избута олтара и отвори хладилника, който се показа отзад. Измъкна чиния със спагети, поля ги обилно с кетчуп и започна да ги нагъва с ръце. Бабата се прекръсти уплашено.

– „Каквото и да вършите, работете от сърце като Господа, а не като човеци“ – изфъфли грешния цитат Онуфрий между две преглъщания и вдигна рамене. – Тъй е казал нашият Отец, а него да си го виждала някога изобразен с вилица?

После се завъртя към вратата и се вцепени. Ефектът на розовото хапче се изпари напълно. В рамката се бе очертал мускулестият силует на шефа. Не онзи горе, а онзи – пострашният, който издигна параклиса.

– Чревоугодничеството е грях, Ваше Боголюбие! – избоботи гласът на силуета.

– Да, да, грях е! – Онуфрий захвърли чинията на бюрото и се избърса в една покривка, избродирана с църковен гоблен. – Наказвам се. Десет пъти „Отче наш“, десет пъти „Аве, Мария“ и десет пъти „ЦСКА – свине, свине“.

Иподяконът се приведе нервно, хвана бабата за раменете и ѝ прошепна:

– Време е да си вървиш!

– Ама аз тъкмо...

– Леността е смъртен грях, мързелът е зло! Хайде, върви и свърши някоя работа, бабче! Стига си се мотала! Господ да е с тебе!

Онуфрий избута смутената жена покрай туловището на силуета и се обърна към шефа си:

– На Ваше разположение...

– Утре ще дойде нова пратка. Искам да я прибереш. Аз ще дойда да си я взема по някое време. И внимавай колко хапчета оставяш за себе си. Ако видя, че си отмъкнал повече от десет, ще ти строша ръчичките и ще те разпъна на крушата отвън като този, дето те гледа отгоре. Ясно ли е? – мускулестият тип изчака иподякона да кимне утвърдително и продължи по-благо. – А сега ми запали една свещ за два лева!

– Веднага! Веднага! – Онуфрий се затича и измъкна най-дебелата свещ. – Ей тук, отпред, на лично място ще я сложим.

Ръката му се стрелна към свещника, махна тънката и неизгоряла и наполовина свещичка на бабата и забучи дебелината восьъчна пръчка на шефа си.

Навън вече не се дишаше. Сякаш каменистата земя на острова се беше нагряла допълнително и се опитваше да изпържи това, което слънцето бе пропуснало.